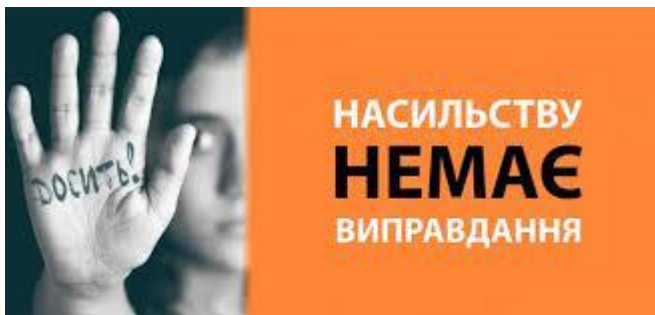

«Методичні рекомендації для педагогів з розпізнавання ознак насильства різних видів щодо дітей»

Насильство над дітьми – проблема, яка завжди існувала і скоріш за все, ще дуже довго буде існувати у сучасному суспільстві. Сучасність демонструє такі його приклади, як смерть дітей від голоду, загибель їх під

час бомбардувань і обстрілу, міжнародних конфліктів, вбивство в таборах біженців, на побутовому ґрунті.

Нерідкі і такі форми насильства, як торгівля дітьми, залучення до жебрацтва, проституція, економічна експлуатація, позбавлення житла, коштів для існування, зневага потребами й інтересами. Діти є найнезахищенішою і найуразливішою частиною суспільства, повністю залежною від дорослих. Саме з їх провини діти стають жертвами домашнього насильства, опиняються в зонах стихійних і природних катастроф, військових дій тощо.

Насильство над дітьми – це широке поняття, яке включає різні види поведінки батьків та опікунів, інших родичів, вчителів, вихователів, будь-яких осіб, які старші або сильніші.

У практиці соціально-педагогічної роботи часто використовують поняття “жорстоке ставлення щодо дитини”, що включає фізичне насильство, інцест і сексуальне насильство, а також психологічно негативне звернення, що може мати на увазі, наприклад, ігнорування дитини або залучення до насильства між батьками чи іншими членами сім’ї.

Постраждалою дитиною визнається не лише та, яка зазнала домашнього насильства, а й свідок (очевидець) такого насильства.

Фізичне насильство – дії або відсутність дій з боку батьків або інших дорослих, що шкодять здоров’ю дитини, порушують її розвиток і позбавляють життя. Це можуть бути тілесні покарання, удари долонею, стусани, опіки, задушення, грубі хапання, штовхання, плювки, застосування палиці, паска, ножа, пістолета.

Фізичне насильство – це також і залучення дитини до вживання наркотиків, алкоголю, пропонування їй отруйних речовин або медичних препаратів, які викликають одурманювання (наприклад, снодійного, не виписаного лікарем), а також спроби задушення та потоплення.

Фізичне насильство – це фізичний напад (катування), воно майже завжди супроводжується словесними образами і психічною травмою.

Ознаки фізичного насильства:

- синяки або поламани кістки;
- відбитки предметів/предмета;
- синець або поріз, якому немає пояснень;
- залисина
- боязнь дорослих, особливо батьків;
- агресія;
- боязнь фізичного контакту, такого як рукостискання, обійми, будь-якого дотику.

Сексуальне насильство або розбещення дітей та інцест – це будь-які сексуальні стосунки/взаємодія з дитиною, в яких дитина використовується дорослим або іншою дитиною для задоволення сексуальних потреб. Сексуальне насильство включає в себе статеві зносини (коїтус), оральний і анальний секс, взаємну мастурбацію, інші тілесні контакти із статевими органами. До сексуального розбещення відносять також залучення дитини до проституції, порнобізнесу, оголення перед дитиною статевих органів і сідниць, підглядання за нею, коли дитина цього не підозрює: під час роздягання, відправлення природних потреб. Такий вид насильства може здійснюватись тим, кому дитина довіряє, включаючи батька, брата/сестру, далекого родича, друга, вчителя, старшого керівника або-будь якого піклувальника; будь-яка особа, наділена владою, повноваженнями і функцією контролю над дитиною.

Ознаки сексуального насильства:

- таємність;
- надмірна зацікавленість чи обізнаність у сексуальній темі та предметах, що з нею пов'язані;
- надмірний прояв уваги до всього, що пов'язане з сексуальною темою;
- побоювання певної людини чи члена сім'ї;
- надмірна піддатливість;
- агресія;
- біль при сечовипусканні;
- ускладнення при ходьбі чи сидінні;
- нетримання сечі;
- анальний чи вагінальний свербіж, висипи, синці, кровотечі, біль.

Психологічне (емоційне) насильство – це постійні або періодичні словесні образи, погрози від батьків, опікунів, учителів, вихователів, приниження людської гідності, звинувачення в тому, в чому дитина невинна, демонстрація ворожості, нелюбові. До цього виду насильства належить також постійна брехня, обман

дитини (внаслідок чого вона втрачає довіру до дорослого), а також ситуації, коли вимоги до дитини не відповідають її віковим можливостям. У психічному насильстві можна відокремити вербальне та емоційне насильство. Вербальне (словесне) чиниться у разі критики і докорів буквально за кожний вчинок. Емоційне насильство може відбуватися взагалі без слів за допомогою міміки, пози, поглядів, інтонації.

Ознаки психологічного (емоційного) насильства:

- відставання у порівнянні з однолітками у фізичному та соціальному розвитку;
- порушення мови, сну, прийому їжі;
- систематичне повторювання дій, зокрема – розкачування, смоктання пальців, кусання;
- відсутність зосередження та уваги;
- відсутність інтересу чи емоцій;
- депресія або віддаленість;
- агресія.

Зневага (нехтування) інтересами і потребами дитини (або економічне насильство) – відсутність належного забезпечення основних потреб дитини в їжі, одязі, житлі, вихованні, медичній допомозі з боку батьків чи осіб, їх що замінюють, у силу об'єктивних причин (бідність, психічні хвороби, недосвідченість) і без таких. Типовим прикладом зневажливого ставлення до дітей є залишення їх без догляду, що часто призводить до нещасних випадків, отруєнь та інших небезпечних для життя і здоров'я дитини наслідків.

Ознаки фізичної занедбаності (незадоволення основних фізичних потреб дитини в їжі, одязі, гігієні, житлі):

- брудний та пошкоджений одяг, невідповідний до сезону;
- безсоння;
- недотримання гігієнічних норм;
- медичні проблеми, які не піддаються лікуванню;
- ховання або крадіжка їжі;
- відсутність або низький рівень соціальних навичок;
- бездоглядність;
- нездатність до навчання, невідповідність розумових здібностей віковим нормам.

Слід наголосити на тому, що зазвичай дитина-жертва страждає одночасно від декількох видів насильства. Так, інцест (сексуальне насильство) неминуче супроводжується руйнуванням сімейних стосунків та довіри в сім'ї, маніпулятивними стосунками, а часто й залякуванням із боку кривдника, що кваліфікується як психологічне насильство. Складовою частиною практично усіх

видів насильства є фізичне (побиття) та емоційне (загрози вбити або покалічити).

Насильство щодо дітей можна класифікувати і за такими ознаками:

- стратегія кривдника (явне або приховане);
- час (тепер чи в минулому);
- тривалість (одноразове, систематичне, таке, що триває роками);
- місце і оточення (вдома – від батьків; у школі – від педагогів чи інших дітей на вулиці – від дітей чи незнайомих дорослих).

Будь-який вид жорстокого поводження щодо дітей веде до найрізноманітніших наслідків, проте об'єднує їх одне – завдання шкоди здоров'ю чи небезпека для життя дитини.

ТИПОВИЙ АЛГОРИТМ ВЕДЕННЯ ДІАЛОГУ З ДИТИНОЮ, ЯКА ПОСТРАЖДАЛА ВІД НАСИЛЬСТВА:

1. **Встановити довірливі стосунки між дитиною і дорослим** – «Я тобі вірю». Багато дітей не можуть розповісти дорослим про те, що сталося, оскільки бояться, що вони їм не повірять. Причина цих страхів криється в тому, що кривдник/агресор, як правило, авторитетніше і сильніше, ніж постраждала дитина.

2. **Проявити співчуття** – «Мені шкода, що це сталося.» На другому етапі дитина повинна відчувати, що її чують, співчують, розуміють думки і почуття, які у неї виникають.

3. **Зменшити відчуття провини** – «Ти не винен (-на) в тому, що сталося». Це третій крок, який спрямований на те, щоб дитина відчула себе комфортно і безпечно. Дорослий не повинен засуджувати, давати негативних оцінок поведінці дитини.

4. **Підтримати і схвалити поведінку дитини** – «Добре, що ти розповів (-ла)». Позитивна, емоційна підтримка, підкріплення бажання знайти вихід із ситуації насильства є важливими моментами цього етапу. Дитині потрібна допомога в подоланні страхів, що виникають після розкриття фактів насильства.

5. **Знайти резерви підтримки і допомоги** – «Як ти думаєш, кому ще ти можеш розповісти про те, що відбулося/відбувається?» У цьому випадку важливо показати дитині, що є люди, організації, яким можна довіритися і отримати допомогу і підтримку (родичі, знайомі, учителі, сусіди, служби соціального захисту, поліція, органи опіки і опікування і ін.).

6. **Створити умови для припинення насильства і виробити стратегію поведінки** – «Давай подумаємо, що ми можемо зробити, щоб попередити подібні дії?» Тут потрібно з'ясувати внутрішні резерви дитини. Потім знайти разом з дитиною нові шляхи виходу із ситуації, що склалася. Часто дитина не бачить виходу і проблема для неї здається нерозв'язною, тому важливо почати

обговорення і направити на пошук альтернативних рішень. Роблячи вибір, дитина бере на себе відповідальність і таким чином, у неї підвищується мотивація до активних дій, але при цьому не обіцяти, що ситуація не повториться.

7. Підтримати в рішучості. По допомогу та підтримку кожного разу коли є потреба – «Ти можеш звертатися до мене стільки, скільки це буде потрібно». Чітко демонструйте позицію, що не має обставин, які виправдовують насильницьку поведінку. Звертайтеся до дитини спокійним тоном, уникаючи активних проявів емоцій, незалежно від змісту питання. Якщо дитина плаче, дозвольте їй це зробити. Скажіть, що це цілком нормальна реакція. Стежте, щоб ваша розмова була довірливою. Визначте разом з дитиною, яка інформація має залишитися конфіденційною, а яка може бути розголошена. Повідомте, яку інформацію ви зобов'язані будете передати державним структурам. Не забудьте наприкінці розмови запитати дитину, чи хоче вона ще щось сказати та чи має якісь запитання до вас. Дитина може в будь-який момент відмовитись спілкуватись, але в будь-який момент може звернутись за підтримкою.

ПІД ЧАС СПІЛКУВАННЯ З ДИТИНОЮ НЕ МОЖНА РОБИТИ!

1. Не «читайте нотацій».
 2. Не відволікайтеся від розмови з дитиною.
 3. Не обіцяйте винагороду за надання інформації.
 4. Не примушуйте відповідати, навіть якщо ви знаєте, що дитина обманює або не розповідає частину інформації, яку вона повинна знати.
 5. Не питайте дитину, як вона хоче покарати кривдника, що, на думку дитини, повинно бути покаранням за те, що він зробив з дитиною.
 6. Не засуджуйте будь-яку з відповідей, яка дається дитиною.
 7. Не виправляйте «неправильну відповідь». Ставте додаткові питання.
 8. Уникайте припущень щодо того, хто винен.
 9. Уникайте проявів роздратування. Не перебивайте.
 10. Не підганяйте дитину.
 11. Не запитуйте дитину, чому злочинець завдав їй кривди. Дитина не знає і часто звинувачує себе.
 12. Не питайте, чи любить дитина кривдника і чи любить кривдник дитину.
 13. Не давайте обіцянок, яких ви не можете дотримати, у т.ч. «з тобою більше ніколи не станеться нічого поганого», чи такі дії ніколи не повторяться.
 14. Не обіцяйте дитині, що ви не збираєтеся розказувати нікому про речі, які ви почуєте від неї. Може статися так, що інформація щодо цієї справи має бути переданою до інших структур чи органів поліції.
 15. Не допускайте жодного прояву зневаги до постраждалої особи.
- Виявляйте розуміння і повагу, сприймайте постраждалу дитину такою, як вона є.

БЕЗКОШТОВНІ “ГАРЯЧІ” ТЕЛЕФОННІ ЛІНІЇ

- **Національна дитяча “ГАРЯЧА ЛІНІЯ” Центру “ЛА СТРАДА-УКРАЇНА”:
0-800-500-333 (для дзвінків з мобільного)**

З’явилася в Україні з початку 2013 року. Консультують компетентні у дитячих питаннях психологи, юристи та соціальні працівники. Тут маленькі українці знайдуть підтримку та пораду стосовно своїх проблем. Батьки, вчителі та вихователі матимуть змогу оперативно отримати індивідуальну консультацію стосовно порушень прав дітей. Дзвінки на лінію – безкоштовні як зі стаціонарних телефонів на всій території України, так і з мобільних усіх операторів.

- Національна “ГАРЯЧА ЛІНІЯ” з питань запобігання насильству (консультації юриста, психолога, соціального педагога):

0-800-500-335 та 116-123 (безкоштовно з міських телефонів), 386 – для абонентів Київстар, Водафон 0-800-500-225 та 116-111

На Національній “гарячій лінії” з попередження домашнього насильства можна отримати:

- інформаційні консультації (інформація про організації та установи, до яких можна звернутися у конкретній ситуації, перелік документів, які необхідно підготувати для звернення та інше);

- психологічні консультації (поради та підтримку психолога анонімно у телефонному режимі);

- правову допомогу (консультації та рекомендації юристів щодо конкретної ситуації, поради стосовно правильного складання необхідних документів тощо).

- Омбудсмен з прав дитини в Україні Микола Миколайович Кулеба:

(044) 255-64-50

- Єдиний телефонний номер системи надання безоплатної правової допомоги:

Зателефонувавши за номером 0 800 213 103 (безкоштовно зі стаціонарних та мобільних телефонів), можна отримати такі послуги:

- безоплатну правову допомогу дітям, які перебувають у складних життєвих обставинах;

- правові консультації;

- роз’яснення з питань отримання безоплатної правової допомоги;

- інформацію про гарячі телефонні лінії з питань надання соціальних послуг та захисту прав людини, та установи, які опікуються відповідними питаннями;

- зв’язатися з усіма центрами з надання безоплатної вторинної правової допомоги; отримати інформацію про їх місцезнаходження, контактні номери телефонів, інші засоби зв’язку.